

בש"פ 6389/21 - טל באשר מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6389/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: טל באשר מזרחי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים ב-מ"ת
16347-05-21 מיום 14.9.2021 שניתנה על ידי
השופט א' אברבנאל

בשם העורר: עו"ד ארז בר-צבי; עו"ד עידן בוטבול
בשם המשיבה: עו"ד ורד חלאוה

החלטה

1. לפניי ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' אברבנאל) בתיק מ"ת 16347-05-21 מיום 14.9.2021, במסגרתה נדחתה בקשת העורר ל"עיון חוזר" ולעריכת תסקיר מעצר בעניינו.

2. ביום 9.5.2021 הוגש כתב אישום נגד העורר ובת זוגו, הכולל שני אישומים. במסגרת האישום הראשון, יוחסה לעורר ולבת זוגו עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בצירוף סעיף 29 לחוק. בנוסף, יוחסו לעורר עבירות של התחזות לאחר, לפי סעיף 441 לחוק; קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק; והשמדת ראיה, לפי סעיף 242 לחוק. במסגרת האישום השני, יוחסו לעורר שתי עבירות נוספות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק זה.

3. המסכת העובדתית בגינה הוגש כתב אישום נגד העורר ובת זוגו פורטה בהרחבה בהחלטת בית משפט זה בבש"פ 5397/21 מיום 18.8.2021 (השופטת ד' ברק-ארז), ומשכך אפנה לעובדות הבאות בתמצית בלבד.

על פי המתואר באישום הראשון, פנה העורר למ' (להלן: המתלונן) באמצעות אפליקציה להיכרות בקהילת הלהט"ב, והציע לו לקיים מפגש מיני תמורת תשלום, תוך שהתחזה לבחור צעיר. במהלך שהותו של המתלונן בדירת מגורים עם ע', בחור צעיר שהעורר גייס לצורך כך, צילם העורר את הנעשה בדירה. לאחר מכן ובמספר הזדמנויות שונות, התקשר העורר למתלונן ואיים עליו כי אם לא יעביר לו כספים, יפיץ את התמונות והסרטון לכל עובדי המוסד הציבורי בו כיהן בתפקיד בכיר, וכי יפגע בו ובבני משפחתו. כתוצאה מאיומים אלו, העביר המתלונן לעורר ולבת זוגו סכום כולל של 2,450,000 ש"ח.

על פי המתואר באישום השני, סחט העורר באיומים גם את ש', עמו הייתה לו היכרות מוקדמת, ואשר היה חייב כספים לצד שלישי. העורר איים עליו כי יפגע במשפחתו, אם לא ישלם את חובו, ודרש ממנו תמורות נוספות במועדים שונים. עוד צוין, כי גם ע', שהעורר גייס לצורך סחיטת המתלונן, נסחט באיומים על ידי העורר, תוך שאיים עליו שיפגע במשפחתו ובביתו.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, ביקשה המשיבה לעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

5. ביום 1.6.2021 הורה בית המשפט המחוזי על מעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו, תוך שקבע כי אין מקום להורות על עריכת תסקיר, שכן לאור המסוכנות הנשקפת מהעורר, לא ניתן להשיג את תכליות המעצר בדרך של חלופה אחרת.

6. העורר הגיש ערר על החלטה זו בפני בית משפט זה, אולם במסגרת הדיון שהתנהל ביום 6.6.2021, חזר בו העורר מהבקשה, תוך שנשמרה זכותו להגיש בקשה לעיון חוזר, "ככל שיתקיימו התנאים לכך" (בש"פ 3834/21, השופט ע' גרוסקופף).

7. לאחר מספר שבועות בודדים, הגיש העורר בקשה נוספת לבית המשפט המחוזי לעיון חוזר בהחלטה בדבר מעצרו. בבקשה זו, לא ביקש העורר את שחרורו, אלא רק להורות על הגשת תסקיר מעצר בעניינו, שכן לגישתו עתיד לחלוף "זמן ניכר" עד אשר מעצרו יבחן בשנית על ידי בית המשפט המחוזי, ועד למועד בו יינתן לגביו תסקיר.

ביום 28.7.2021 דחה בית המשפט המחוזי את בקשתו, בנמקו כי לא חל שינוי נסיבות המצדיק את שינוי החלטת המעצר; טרם חלפו חודשיים מיום מתן ההחלטה הקודמת בעניינו; וכי משפטו של העורר מתנהל בקצב מהיר.

8. על החלטה זו הגיש העורר ערר נוסף לבית משפט זה, אשר נדחה ביום 18.8.2021 (בש"פ 5397/21). נקבע, כי טרם קמה לעורר עילה לעיון חוזר, וממילא לא קיימת הצדקה לשנות מהחלטת המעצר בשלב זה. הודגש, כי לא ניתן להורות על הגשת תסקיר "על חשבון" העתיד לבוא.

9. ושוב, ובטרם חלף חודש ימים מיום דחיית עררו, הגיש העורר בקשה נוספת לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו. ביום 14.9.2021 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה, תוך שקבע כי אין בחלוף כשלושה וחצי חודשים מיום החלטת המעצר כדי לשנות את מצב הדברים, וכי "התיק מתנהל ביעילות ובמהירות הראויה".

טענות הצדדים בערר

10. מכאן הערר שלפניי על החלטת בית המשפט המחוזי.

לטענת העורר, חלוף הזמן מאז מתן ההחלטה - למעלה מארבעה חודשים - וכן הזמן הצפוי לחלוף "ממתן הוראה לשירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו" ועד שזה יוגש לבית המשפט, הם בבחינת חלוף "זמן ניכר", כאמור בסעיף 52(א) לחוק המעצרים.

ממשיך העורר וטוען כי חלק מהנימוקים עליהם הסתמכה ההחלטה להורות על מעצרו עד תום הליכים ללא קבלת תסקיר, ובכלל זה כי לא ניתן לאיין מסוכנותו באמצעות קביעת חלופה, אינם עומדים עוד בעינם. כך לטענתו, השיחה שהתקיימה בינו לבין איש משטרה, בה לכאורה הודיע כי בכוונתו לעשות שימוש בחומר שיש בידו בנוגע לבכירים במערכות ציבוריות לאחר שחרורו ממעצר, כלל לא נחקרה. לשיטתו, "מחדל" המשיבה שלא לחקור את האירוע ולבדוק אם אכן התרחש, מלמד על כך שאף היא סבורה ש"אין בו ממש". על כן, סבור העורר כי "נשתנו הנסיבות", משלא נחקרה השיחה האמורה, אשר צוינה בהחלטת בית המשפט המחוזי.

עוד הלין העורר על הפגיעה בזכויותיו במהלך מעצרו, בכך שמנעו ממנו לפגוש את רעייתו וילדיו.

11. מנגד, בא כוח המשיבה ביקש לדחות את הערר, תוך שעמד על בקשותיו החוזרות ונשנות של העורר לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו, כמו גם על מספר העררים שהגיש לבית משפט זה, וכל אלה - ללא שהתקיימו "שינוי נסיבות" או חלוף זמן" העשויים להצדיק שינוי בהחלטת מעצרו.

לעניין הנימוק בדבר חלוף הזמן, הדגיש בא כוח המשיבה, כי יש להידרש לכתב האישום החמור שהוגש נגדו; להתמשכות של העבירות; ולשלוש הרשעותיו הקודמות שבגינן הוטלו עליו מאסרים מותנים ברי הפעלה.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיניתי בערר, בנספחיו ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

כעולה מהאמור בבש"פ 5397/21 של בית משפט זה, אשר ניתן בעניינו, העורר מנסה להיתלות בחלוף הזמן שעבר - גם אם אינו מהווה כשלעצמו "זמן ניכר" - ובמשך הזמן ש"עתידי לעבור" מיום שבית המשפט יורה על הגשת תסקיר ועד שזה יונח על שולחנו, כדי להצדיק קיומה של אחת החלופות כאמור בסעיף 52 לחוק המעצרים, קרי חלוף

"זמן ניכר".

אלא שזו לא הפרשנות שיש ליתן לסעיף זה, ויש לפרשו על פי לשונו הברורה והפשוטה, לפיה, העורר רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר רק "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכרמעת מתן ההחלטה".

13. יוצא אפוא, כי חלוף ה"זמן הניכר" מתייחס לזמן "שעבר" ואינו כולל בחובו את הזמן ש"עתיד לחלוף". אשר על כן, אין לקבל את פרשנותו זו של בא כוח העורר לאמור בסעיף 52 לחוק המעצרים.

14. במקרה דנן, לא מצאתי כי יש בארבעת החודשים שחלפו מיום מתן ההחלטה במעצר העורר, כדי להוות "זמן ניכר" המצדיק עיון בה מחדש, אף לא ביחס להימנעות מלהורות על הגשת תסקיר בעניינו, וזאת בשים לנסיבותיו הפרטניות של העורר ולחומרת המעשים המיוחסים לו, מהם עולה מסוכנות גבוהה.

15. כמו כן, לא מצאתי כי יש לקבל את טענות העורר בדבר קיומן של "שינוי נסיבות" נוכח "מחדל" המשיבה, כלשונו, לחקור את האמור בשיחה בינו לבין איש המשטרה, אליה התייחס בית המשפט המחוזי בהחלטה על מעצרו, אלא שהתייחסות זוהוגדרהכ"למעלה מהנדרש" (פסקה 11 להחלטת המעצר).

כפי שנקבע בהחלטות הקודמות בעניינו של העורר, קיומן של הראיות לכאורה ועברו הפלילי מקימים עילת מעצר של מסוכנות גבוהה המצדיקה את מעצרו עד לתום ההליכים.

16. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"חבטשריהתשפ"ב (4.10.2021).

ש ו פ ט